

A pitykések birodalmában szigorú rendet tart a keménykezű királynő. Ám az erdő állatbórt viselő vademberei, a prémesek felkelnek az elnyomás ellen, a határon ellenséges hadsereg állomásozik, és a pórnép is zúgolódik. Minderről mit sem tudnak a királynő ikerlányai: Govalinda és Prillaszári, akik tizenhetedik születésnapjukra készülődnek. Az ünnepség reggelén védett világukba betör egy prémes, aki nemcsak a palotát dúlja fel, hanem a jövőjüket is. Vajon képesek lesznek a királykisasszonyok a birodalom lakóival együtt leküzdeni a tomboló gyűlöletet, vagy kitör a mindenkit elsöprő háború?

Gorilla formájú prémes magasodott Prillaszári fölé. Bundája hosszú volt és borzas. A tenyere látszott csak ki, a hatalmas gorillamancsot kenderfonatok erősítették a kézfejéhez és az ujjaihoz. Az arcát is fekete vászonmaszk takarta, csak a szemének volt kivágva két kis lyuk. Megmegebbent az anyag, ahogy a prémes lélegzett mögötte. Prillaszári még sosem látott ennyire félelmetes prémost. Az sem volt ennyire ijesztő, amelyik rommá zúzta a lakosztálya előtti folyosót.

– Ide! – szólt a prémes a szimatoló orrok felé.

Lábak zubogtak az avaron, aztán a pajta nyitott oldalában megjelent két óriási, fekete kutya. Körbeszimatolták Prillaszárit, aki pislogni sem mert.

– Eloldozlak. Ha szöksz, kutyák széttépnek. Érted?

Prillaszári remegve bólíntott.

A prémes eloldotta a kötelet a derekán, aztán a kezét is kiszabadította, de azon nyomban össze is kötözte a teste előtt, és a kötélnél fogva húzni kezdte kifelé. Prillaszári visszanézett, és rémülten látta, hogy az oszlop mellett, az avarban megcsillan a tiara. Kieshetett a zsebéből, ahogy fickándozott.

– Az az enyém... – kezdte, de a prémes egészen közel hajolt az arcához, úgy sziszegte:

– Móg mondta, csupasz hallgat!

Prillaszári iszonyodott a prémes szagától és szemének vad tüztől. Nem szólt hát többet. Hagyta, hogy a gorilla a dézsához rángassa, és újra kikötözze. Fogott egy edényt, és megmerítette vízzel. Leszedte a fogoly szája elől a kendőt.

– Inni!

Prillaszári nem ellenkezett, úgyis égette a szomjúság. A víz hűvös volt, tiszta és erdőízű. Kiitta az utolsó cseppig. A prémes visszahúzta a kendőt a szája elé.

– Itt várni!

Aztán a kutyákhoz fordult:

– Őrizni!

Felmászott a létrán. Prillaszári követte a tekintetével. Hatalmas tölgyfa magasodott föléljük, deréknyi ágai között fészekszerű lak látszott. Az egyik ágon kosár kanyargott végig, a kosárban föld, a földből mindenféle levelek nőttek ki. Talán vetemény. Egy másik ágon, másik kosárban virágok, egy harmadikban gombák. Egy indát is látott vízszintesen kifeszítve, tiszta, erdőzöld vászon lengedezett rajta, felső része száraz, az alsó még nedves.

„Kimosta és kitergette” – gondolta Prillaszári.

Megjelent újra a gorilla. Lecserélte az arcát borító, fekete maszkot vérvörösre.

– Menni gyűlés elé – vetette oda Prillaszárinak.

„Ezek szerint ez az ünneplője” – gondolta a királykisasszony, de megszólalni nem mert.

– Házra vigyázni! – parancsolta a gorilla a kutyáknak, megsimogatta a fejüket, aztán elindult, és húzta maga után a rabját.

Megkerülték a pajtát, és Prillaszári megértette, miért sütött arról a nap. Tágas tisztásra léptek, amit harangvirág meg pitypang tarkított, és kerek kövekből rakott út vezetett át rajta.

Málna, szeder, áfonya, bodza, som és berkenye vette körül a tisztást, a berkenyefáknak létra támaszkodott, alattuk kosarak heverték szerteszét.

„Hiszen ez egy gyümölcsös!” – döbbsent rá Prillaszári.

A tisztás után ritkább volt az erdő, és Prillaszári több fán is látott ugyanolyan fészekszerű lakokat, mint a gorilláé. Kicsit barátságosabbak voltak, mert a falaikat színesre festették, az ablakaikban pedig rengeteg virág nőtt. Ahogy a gorilla és a foglya befelé haladt az erdőben, egyre több létra, inda és lépcső hálózta be az egyre tarkábbnak tetsző törzseket. Ez volt a prémesek városa. Az egyik ágon pár prémes gyerek ült, és kiabálva, nevetve mutogattak rájuk:

– Kintlakó csupaszt fogott!

Fürgén, mint a mókusok, lekúsztak az ágról, és követték a gorillát. Az izgatott menet egyre gyarapodott, a gyerekek mögé más prémesek is felsorakoztak. Érezhetően nem kedvelték a gorillát, gúnyos megjegyzésekkel illették, és kinevették a bundáját. Kintlakó és egyprémes – ezeket ismételték leggyakrabban.

Prillaszári még sosem látott prémeseket ilyen közlelről. Észrevette, hogy a gorillán kívül mindegyik úgy néz ki, mintha több állatból lenne összegyúrva. Egyiknek a fülét, másinak a testét, a mancsát, a farkát másolták le a bundához. Sokan egészen vad színekben pompáztak. A prémesek mellett igazi őzek, szarvasok, vaddisznók, sünök és rókák is csatlakoztak a menethez, mintha ők is otthon lennének a városban.

Egy újabb tisztásra értek. Ennek kapuja is volt, amit koponyák és lábszárcsontok díszítettek. A kapuról dob lógott, a gorilla teljes erejéből ráütött. A tér közepére vezette Prillaszárit, ahol egy

faragott oszlop állt, a tetején agancsokkal. Szabályos körben tizenkét farönk vette körül. A gorilla hozzákötötte foglyát az oszlophoz, ő maga pedig leült mellé, és várt.

Egyre többen vették körül őket, végül megérkezett a tizenkét főprémes: egy pepita tigris nyúlfüllel, egy lila pöttyös süni, egy narancssárga farkas, egy sötét farkas kecskeszarvval és nyestfarokkal, egy báránylábú róka, egy medvefejű macska, egy elefántfülű kutya, egy kétfejű borz, egy tüskés vaddisznó kígyós fejdísszel, egy mókusfarkú tehén, egy tehénfarkú mókus és egy denevérszárnyú cickány. Elfoglalták a tizenkét farönköt.

Ahogy leültek, valaki újra a dobra ütött, és elhallgattak még az igazi állatok is.

– Ki hívta össze gyűlést? – kérdezte a nyúlfülű pepita tigris.

A nyakában fényes medál lógott, ami a prémes vezérek kiváltsága volt, akárcsak a nyúlfül.

Prillaszári még szorult helyzetében is mosolygott a durván megmunkált ékszeren, mert olyan volt, mintha gyerekek készítették volna abból, amit a mezőn találtak.

– Én, Móg – felelte a vezér kérdésére a gorilla.

– Mit akar kintlakó gyűléstől?

– Csupasz megleste tűztáncot. Móg elfogta csupaszt. Mondjatok ítéletet csupaszra.

A főprémesek felálltak, és körözni kezdtek, először a farönkök mögött, aztán egyre szűkülő körben, míg olyan közel nem keringtek a királykisasszonyhoz, hogy a bőrén érezte a szőrszálaikat.

Megdermedt a félelemtől. A kör lassan újra kitágult, és a főprémesek visszaültek a helyükre.

– Ez közcsupasz – mondta a szárnyas cickány.

– Hogyan fogta Móg? – kérdezte az elefántfülű kutya.

– Csupasz leleskedett bokrok alján. Hangosan mozgott, mint veszett róka. Móg odalopakodott, és leütötte – mesélte a gorilla, és Prillaszári átkozta magát, amiért meggondolatlanul az erdőbe merészkedett. Még hogy tündérek!

– Kémcsupasz – morogta a kecskeszarvú farkas.

A prémesek körben morogni és kiabálni kezdtek. A pepita tigris felemelte a mancsát.

– Mondjatok törvényt!

Prillaszári méltatlannak érezte az egész színjátékot. Róla ugyan nem ítékezhet ez a buta népség.

Fejét felszegte, és úgy tett, ahogy az udvari pityketanítótól tanulta: büszkén elnézett a fejük fölött. Közben a prémesek halkán duruzsolni és morogni kezdtek. Aztán a morgás egyre ritmusosabbá vált, és Prillaszári megértette a szavakká formálódó hangokat:

Öljük meg!

Vére a földé.

Öljük meg!

Húsa erdőé.

Öljük meg!

Bőre vadászé.

Prillaszári sikoltozni és kiabálni kezdett:

– Hogy merészelitek? Ezt velem nem tehetitek meg!

Móg rátapasztotta a kezét a szájára.

– Hallgass, vagy gyűlés most kitépi szíved – sziszegte.

Aztán a tizenkettő felé fordult:

– Csupasz Móg foglya. Gyűlés mondta Mógnak, nem foglalhatja el helyét gyűlésben, mert Móg szíve lágy. Móg meg akarja mutatni, szíve erős. Akar lenni vadász. Akarja megölni csupaszt.

A gyűlés tagjai összenéztek.

– Szavazás – mondta a pepita tigris.

Kilencen tették fel a kezüket. A pepita tigris kihirdette az ítéletet:

– Csupaszt Móg öli meg. Ma napnyugtakor. Móg elhossa hajas koponyát, Móg lehet gyűlés tagja.